

ЧУДОДЕЙНАТА КАПА

Презъ деветъ царства въ десето — така започва и нашата приказка — имало едно малко село. Селянитѣ му си живѣли сговорно и добре и отъ нищо не се оплаквали. Тамъ презъ нѣколко години редовно се явявала една вълшебна капа, завъртjвала се изъ въздуха и захлюпвала главата на тоя селянинъ, когото тя сама си избере. Въ единъ мигъ селянинътъ ставалъ най-уменъ, най-добъръ и най-справедливъ. Тогава мало и голѣмо, ако имало да се тжжи за нѣщо, отивало при него, разправяло си неволята, и той винаги намиралъ, какъ да имъ разреши тжжбата. Капата била толкова голѣма, че покривала лицето на избрания, и той не можелъ да вижда тжжителитѣ. Затова винаги отсжждалъ тѣй, както трѣбва, безъ да държи страна на роднина или на приятель. Но подиръ три-четири години капата започвала да се поизтъркава, да губи чудодейната си сила и често сама се дигала, безъ да чака да я снесе нѣкой отъ главата на избрания. И никой не се чудѣлъ на това, защото знаелъ, че ще дойде новата капа. И, ако по-раншниятъ избранникъ билъ докрай уменъ, справедливъ и добъръ, захлюпвала пакъ неговата глава. Ако не, кацвала на друга. Селянитѣ, събрани на мегдана, само чакали мирно и тихо да видятъ, коя глава ще избере.

Но по едно време нѣкои отъ по-младитѣ, върху главитѣ на които не кацвала капата, започнали да си мърморятъ: защо пъкъ и ние да не си я поносимъ? Щомъ като прави хората умни, не можемъ ли и ние да станемъ такива? Ще я грабнемъ съ ржце, ще си я нахлузимъ сами, и толкова. Тогава цѣло село ще се преклони предъ насъ. Така и почнали да правятъ. Дигне ли се старата капа, вече замѣрвана съ камъни, а не изпращана съ почитъ, както било по-рано, хиляди ржце се размахвали къмъ новата. А тя се вие надъ главитѣ на събранитѣ, безъ да може свободно да захлупи избраната отъ нея глава. Ала наближи ли, най-сетне, до нѣкоя, вижъ, че хиляди ржце се вдигнали и сбутали човѣка, върху когото се спустнала. И който бивалъ по-силенъ, той я улавялъ и си я нахлузвалъ на главата.